

ПЕТЪР КЪРДЖИЛОВ
ДЖУДЖЕТО НА ДЯДО
КОЛЕДА

chitanka.info

Запознах се с нямото момиченце на морето. Всъщност първо се запознах с родителите му. Правехме плаж на едно и също място — в закътано между скалите заливче, успяло да натрупа върху каменистия си бряг шепа пясък през последните няколко милиона години. Теснотията ни сближи бързо и още на следващия ден аз се излежавах редом с младото семейство — печяхме се на слънце и бърбяхме за онези незначителни неща от живота, които обикновено вълнуват хората по време на отпуска. През това време момиченцето им седеше безмълвно в сянката на огромна и самотна като него скала. От родителите научих, че дъщеря им е няма и се казва Венета.

— Но всички я наричат Вени — рече бащата.

Вени се родила преди десет години — здрава и нормална като повечето деца. Но преди три лета преживяла страхотна катастрофа. Тогава родителите ѝ работели в Зимбабве и Вени учела в престижно английско училище. Заедно със съучениците си отивала на екскурзия до водопада Виктория, когато автобусът паднал в пропаст. Малцина от децата оцелели. Сред тях била и Вени — здрава и права, но в състояние на пълно вцепенение. Какво бе видяла, какво бе преживяла, никой не знаеше. След време излязла от шока, но така и не проговорила оттогава.

— Ела, ще те науча да плуваш — казах един ден на нямото момиченце.

И то ме последва в морето. Удържах на обещанието си — след седмица Вени плуваше редом с мен. Влизахме доста навътре — до черната скала, подаваща се няколко педи над морската повърхност и наподобяваща отдалеч гърба на плуващ бивол. С това спечелих доверието на детето и навярно неговото приятелство. Ето защо не се изненадах, когато, след завръщането ми в София, бях поканен на гости от родителите на Вени.

— Би ли приел да се занимаваш с нея? — попита ме направо бащата.

Той въртеше някакъв бизнес и през по-голямата част от годината обикаляше света, майката пък бе журналистка и също не досаждаше с присъствието си вкъщи. Така че Вени се нуждаеше от нещо като гувернантка. И аз се нагърбих с тази роля на възпитател, приех предложението на родителите, придружено от прилично заплащане, което щеше да се отрази благотворно на отънелия ми студентски джоб.

Нямах никакъв педагогически опит. Нещо повече — мразех даскалския навик вечно да поучаваш, вечно да съветваш и забраняваш. Тъй че, когато останах насаме с Вени, не знаех откъде да започна. Затова започнах от самото начало — с приказките. Изчетох й камара книги с приказки — народни, международни, вълшебни, юнашки, горски, морски... Един ден, тъкмо бях подхванал за кой ли път историята за Златното момиче, Вени се прозя.

— Скучно ли ти е? — попитах я аз.

Тя кимна утвърдително.

— Искаш ли да ти разкажа една истинска, действителна приказка?

Вени кимна отново.

И тогава й разказах за Джуджето на Дядо Коледа. Беше есен, бях на нейната възраст, когато то дойде в нашия клас. Разбира се, учителката ни не го представи като Джуджето на Дядо Коледа, а каза нещо като „Това е вашият нов съученик“. Децата се смълчаха и зяпнаха в новодошлия. А той се бе сгушил до класната — мъничък, крехък, пребледнял, уплашен.

— Избери си място — подкани го тя. — Седни където искаш.

Чак тогава новият ученик вдигна поглед, огледа класната стая и, без да се двоуми, тръгна към моя чин. Седна до мен и се сгуши в своята самота.

Бях най-силният в класа. Стърчах с една глава над другите момчета и това често ставаше повод да чувам хапливи подмятания зад гърба си. Затова се биех с всеки, който се изпречеше на пътя ми — навярно съм смятал, че така се доказвам като личност. Сега си давам сметка, че това не е било проява на смелост. Тъкмо обратното — страхувал съм се да не ме сполети съдбата на училищен шут. Но останалите не знаеха това и се страхуваха от мен. Не ме обичаха, не ми бяха приятели, не ритаха с мен топка, не ме канеха на рождени дни... Само се страхуваха. Приглушеният подигравателен смях все по-рядко ме преследваше, когато пресичах училищния двор, никой не сядаше до мен. Оставиха ме на мира, но и ме оставиха сам. А аз бях просто различен. Джуджето на Дядо Коледа също беше различно. И затова избра да седне на моя чин.

Това беше най-хубавата есен в моя живот. Имах приятел — слаб и беззащитен, за когото трябваше да се грижа. Децата го кръстиха

Джуджето. Аз никога не го нарекох така, никога не позволих на някой друг да го нарече така пред мен. Всъщност новият съученик не бе толкова безпомощен, колкото изглеждаше на пръв поглед. Беше умен, съобразителен, невероятно интелигентен, решаваше задачите за миг, съчиненията му караха момичетата да отронват скришом по някоя сълза...

Започнах тайно да го наблюдавам — най-обикновен дребосък, надарен с необикновен ум. Скоро открих, че взема някакви лекарства. Тичаше до тоалетната, изсипваше ги в шепичката си и ги наляпваше, след което жадно пиеше вода от чешмата. Беше различен. Но не като мен. Сякаш бе излязъл от книжка, от приказка. И тогава открих тайната му — той наистина беше дошъл от някаква приказна страна. От страната на джуджетата и елфите, от страната на феите и вълшебниците, на вилите и самодивите...

Гледах го с възторжени очи, наблюдавах го как се смееше и как тъжеше, следях всеки негов жест. Надничах зад загадъчната му усмивка, търсех скрития, тайнствения смисъл на всяка негова необичайна думичка, опитвах се да надзърна в очите му... Понякога успявах и там опиянен съзирах приказния свят, където бе живял, омагьосаното царство, от което бе дошъл през девет гори и планини, галилейските гори, които криеха съкровенията му тайна... И през цялото време се досещах, че той е дошъл за кратко в нашия свят, в нашия клас, при мен. Навярно защото се боеше, че ако остане за по-дълго, някой щеше да разкрие загадката на неговия вълшебен произход. Досещах се за това и, не знам защо, ми ставаше тъжно! Навярно защото беше есен.

Сетне заваля снегът и го повика. Не знаех, че го виждам за последен път. Но той знаеше. Затова ми подари звънчето. Малко, сребърно, звънливо. В горния му край имаше халка, на която звънчето можеше да се окачва.

— От шейната на Дядо Коледа е, нали? — попитах с надежда.

— От там е — отвърна Джуджето на Дядо Коледа.

— Возил ли си се на нея?

— Всяка година — въздъхна то. — Това ми е работата.

— До утре — казах аз.

— Сбогом! — каза ми той, а звънчето звънна тихо в ръката ми.

Било си е сбогуване. Още помня снежнобялата му ръка, тънките пръстчета, тъжната му загадъчна усмивка. Говореха, че отива в друг клас, по-късно някой спомена, че видял Джуджето в центъра на града, учителките шушукаха смутено, някои незнайно защо плачеха. Само аз знаех истината. Цяла есен на моя чин бе седяло Джуджето на Дядо Коледа. То бе станало мой приятел. И си бе заминало за своята приказка. Навярно тъжна, ако се съди по външния вид на главния ѝ герой...

Вени хареса приказката за Джуджето на Дядо Коледа. Разказах ѝ я пак, и пак. Всеки път я слушаше с тъжната си загадъчна усмивка. Личеше, че ѝ беше интересно. Навярно защото беше есен.

Сетне заваля снегът и дойде Бъдни вечер. Родителите на Вени ме поканиха на гости, знаеха, че няма къде другаде да отида. След вечерята дойде дългоочакваното раздаване на подаръците. Под елхата в детската стая примамливо проблясваха пакети, увити в лъскава хартия. Вени получи шоколади, книжки и голяма кукла. Така и ги оставихме пред елхата — една голяма говореща кукла и едно малко нямо момиче. Възрастните преминахме в хола и бащата извади тъмнозелена матова бутилка с отлежал коняк. Тримата отпихме и забъбрихме — за морето, за работата, за проблемите. Неочаквано вратата на хола се разтвори и Вени застана на прага.

— Видях твоя приятел — каза тихо тя. — Праца ти много поздравя.

Настъпи тишина — гъста, лепкава, примесена с изумление. Никой не вярваше на ушите си. Родителите на Вени се изправиха бавно и още по-бавно запристъпваха към детето си.

— Вени?! — успя само да промълви бащата.

Майка ѝ се разрида.

— Кой приятел? — изтърсих първата глупост, която ми дойде наум. Бях потресен — Вени говореше!

— Как кой — отвърна тя спокойно, сякаш периодът на нейното безмълвие никога не бе съществувал. — Джуджето на Дядо Коледа!

— Къде го видя? — скокнах от стола.

— Беше навън — обясни Вени. — Видях го през прозореца. Той ми почука. Същият си беше, както ми го описа. Мъничък, крехък, но нямаше вид на уплашен и беззащитен. Тъкмо обратното — беше засмян до ушите, весел.

— И ти говори с него?

— Е, разменихме някоя и друга дума. Бързаше, шейната и еленчетата зад него го чакаха. Но не забрави да ти прати специални поздрави.

Слисаните родители продължаваха да стърчат наред хола.

— Какво джудже? — попита безпомощно бащата. Доста неуместен въпрос.

— Надникнах в очите му — продължи Вени, без да обръща никакво внимание на удивените си родители. — И аз като тебе успях да видя приказния свят, откъдето идваше.

— Невероятно! — възкликна майката.

— И какво стана после? — продължих да любопитствам.

— После заваля снегът и го повика. Преди да се качи на шейната, ми подари звънче.

Вени разтвори топличката си длан. Върху нея кротко лежеше моето звънче — малко, сребърно, звънливо.

Наистина бе завалял сняг. Прибрах се пеша вкъщи — под танца на падащите снежинки, като непрекъснато си мислех за случилото се. Но най-много се питах как е могла Вени да вземе моето звънче!? Та тя никога не бе идвала у дома! Ами ако не беше моето, а някое друго, нейното? Забързах се, изкачих на един дъх стъпалата до таванската ми стая и се спуснах към прозореца. В дървената му рамка от години бе забит ръждив пирон. Окачено на него, там където си му беше мястото, висеше моето звънче! Беше си все така лъскаво, само халката му нещо бе започнала да потъмнява.

Грабнах телефона и трескаво набрах номера на Вени. Обади се майка й.

— Моето звънче е вкъщи! — рекох с разтреперан от вълнение глас.

— Мислех, че вие сте го подарили на дъщеря ми за Коледа! — възкликна майката. — Чуйте се с Вени, иска да говори с вас.

— Вени, моето звънче е вкъщи! — усещах, че ме обзема някакво странно чувство на безпомощност.

— Разбира се — отвърна детето. — Ей, ти да не си си помислил, че съм ти го свила?

— Глупости! — излъгах най-нагло. — Но ти... откъде го взе това звънче?

— Нали ти казах! Подари ми го твоят приятел, Джуджето на Дядо Коледа.

Замълчах, седнах на най-близкия и единствен стол в моето жилище и се замислих. Трябваше ми мъничко време, за да осмисля станалото. В телефонната слушалка се чуваше дишането на Вени, сякаш усещах дъха ѝ. Явно и тя си мислеше за нещо свое. Неочаквано гласът ѝ прозвуча тихо в ухото ми:

— Ще ме научиш ли да плувам? — попита тя.

— Вече те научих — отвърнах.

— Не в това, в другото море, сред хората — промълви глухо Вени.

— Ще те науча — рекох. — Обещавам!

— Честита Коледа! — изчурулика радостно телефонната слушалка.

— Честита Коледа! — отвърнах аз, а някъде тихичко звънна звънче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.